AVUSTRALYA'DA ELELE

Yıl: 16
Sayı: 41

Ekim 2008 – Temmuz 2009

HAYATTA EN HAKİKİ MÜRŞİT İLİMDİR
M.K. Atatürk

AVUSTRALYA BATI TRAKYA TÜRKLERİ DERNEĞİ

Avustralya'nın Melbourne şehrinde yaşayan Batı Trakya Türkleri Dr Sadık Ahmet'i, 14. Ölüm Yıldönümünde andılar

Öğrencilerimiz İstiklal Marşını söylerken

Alara 'Trakyam', Evren 'Sadık Ahmet ölmüş dediler' şiirlerini sunarken

ABTT Okulu **23 Nisan Egemenlik ve Çocuk Bayramını** kutladı. Öğretmen Esra Öz ve şiirlerini okuyan öğrenciler

Avustralya Batı Trakya Türkleri – Üç nesil bir arada

Nadir Celil, toplumumuz içinde eğitimci, yönetici, şair, müzisyen, bahçıvan, becerikli; kabiliyetlerinden sadece bir kaçı... Nadir aynı zamanda çevreye de çok önem vermektedir. Gökten evinin damına düşen yağmur sularını toplayarak bir damlasını dahi ziyan etmeden bahçesini yemyeşil tutmaktadır. Eşi Azize hanımla birlikte kendi ihtiyaçları olan sebzeleri yetiştirip, fazlasını komşuları ve dostlarıyla paylaşmaktan zevk almaktadırlar.
1 Şubat 2009

AVUSTRALYA BATI TRAKYA TÜRKLERİ DERNEĞİ (ABTTD)

Avustralya'da Elele Dergisi

Kuruluş Tarihi: **Eylül 1993**

Yazışma adresi:

Avustralya Batı Trakya Türkleri Derneği
Elele Dergisi

103-109 Union Street
Windsor VIC 3181
Melbourne, AUSTRALIA

Tel - Fax: +61 3 9510 4889
Email: westernthrace@hotmail.com

Editör: Sihem İmam-Hüseyin
Yazıların incelenmesi: Memet İmam-Hüseyin
Baskıya hazırlayanlar: Sihem ve Memet İmam-Hüseyin

Baskı Evi: PRINT MODE, Melbourne

Temsilciler:
Türkiye: Feyyaz Sağlam (feyyazsaglam@hotmail.com)
Özkan Hüseyin (saricali1947@hotmail.com)
Almanya: Halit Habipoğlu ABTTF (info@abttf.org.au

Avustralya Batı Trakya Türkleri'nin Tarihi Günleri

23 Eylül 1969	*İlk aile Avustralya'ya geldi*
1971 sonları	*İlk ev satın alındı*
25 Aralık 1971	*İlk Dernek çalışmaları*
1972	*Eğitim Kolu kuruldu ve Hafta sonu Türk İlkokulu açıldı*
29 Mart 1975	*ABTT Derneği kuruldu*
24 Temmuz 1978	*İlk dernek binası alındı (Adres: 16 Kent Street, Windsor VIC 3181)*
1983	*İlk üniversite mezunu*
Mayıs 1993	*Kadınlar Kolu kuruldu*
Eylül 1993	*Basın-Yayın Kolu ilk Elele Dergisini yayınladı*
Gençlik Kolu	*1991 – 2007 yılları arasında 6 kez kurulmaya çalışıldı ve kısa süreli olarak bazı faaliyetler yapılmıştır.*
8 Şubat 1999	*Şimdiki dernek binamız satın alındı (settlement date of 103-109 Union St. Windsor).*
9 Kasım 1999	*Şimdiki dernek binamızı kullanma izni alındı*
23 Nisan 2003	*Derneği kullanma belgesi- Occupancy Permit alındı (2000 yılında başlayan binamızın iç inşaatı/restorasyonu bölüm bölüm tamamlandıkça toplum hizmetine açıldı.)*
3 Kasım 2007	*Dernek binamızın resmi açılışı Avustralya'da 38. Yıl Kutlamalarımızla birlikte oldu. (Binamızın mutfağı ve soğuk-sıcak havalandırma sistemi hariç, bütün restorasyonu tamamlandı.)*

İçindekiler / Contents

Önsöz 1
ABTT Okulu 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramını kutladı 2
Avustralya Batı Trakya Türkleri Dr Sadık Ahmet'i 14. Ölüm Yıldönümünde andılar 3–6
ABTTD Faaliyet ve Etkinlik raporu 2008–09..... 7–9
Derneklerin oluşmasından doğan faydalar ... 10
The Good in Having Communitiy Orginisation 10–11
Toplumumuzdan iki kişi 12
Çevre Kirliliği 12–13
Duyuru: Anılar ve Hikâyeler 13
Journey of Hope (Umut Yolculuğu) 13–17
İnsan Denizine Girdim, Şöyle Bir Lâm Elif Çevirdim 17–19
III. Uluslararası Batı Trakya Türkleri Araştırmaları Kongresi 19–20
Avrupa Batı Trakya Türkleri Federasyonu .. 20
Amerika Batı Trakya Türkleri 20

Editör'den

Değerli Okuyucular,

Avustralya'da Elele dergisi, Avustralya Batı Trakya Türkleri Derneği'nin 16 yıldan beri devam eden yayın organıdır.

Basın Yayın Kolu, Avustralya Batı Trakya Türkleri'nin faaliyet ve yaşamlarını sizlere aktarmak için *Avustralya'da Elele* dergisinin 41. sayısını yayımlamaktan gurur duymaktadır.

Sizlerden gelen değerli yazılar bu derginin devamını sağlamakla kalmayıp, fikirlerinizin okuyucularla paylaşılmasına ve gelecek nesillere aktarılmasına sebep olmaktadır.

Bize gönderilen yazıların, eğitici ve öğretici olmasını dileriz. Yapıcı önerilerinize her zaman açığız.
Yazılan her yazının sorumluluğu, bu dergiye değil, yazı sahibine aittir.

Sihem İmam-Hüseyin

Önsöz

Avustralya'da Elele'nin 41. sayısını yayınlarken Batı Trakya Türkleri'nin de Avustralya'ya gelişlerinin 40. yılına girmekteyiz.
Buraya genç gelen ilk nesil Batı Trakyalılar zor şartlar altında çok çalışarak çocuklarına ve torunlarına iyi bir yaşam sağlamıştır. Yaşlanmakta olan bu nesil, kurduğu Avustralya Batı Trakya Türkleri Derneği'nde toplanıp hatıralarını paylaşmakta, gurur ve mutluluk içinde hayatlarını sürdürmektedirler.
Ne yazık ki, aramızdan yaşamını yitirenler oldu. Onları rahmetle anarız.

Biz Basın Yayın görevlileri olarak, Avustralya Batı Trakya Türk toplumunun dernek çatısı altında yaptığı etkinlikleri, başarılarını ve yaşam öykülerini, kalıcı olacak şekilde dergimizde yayınlayıp kitaplaştırmaya devam etmekteyiz. Şu anda, *Western Thrace Turks in Australia* adlı İngilizce kitabımızı yayınlama çalışmalarımızın son aşamasındayız. Amacımız, yıl sonuna doğru bu kitabı yayınlayıp tanıtımını yapmaktır. Kalıcı eserlerimizin gerçekleşmesinde katkısı olan herkese teşekkür ederiz.

Dergimizin bu sayısında son 10 ayda yapılan faaliyet ve etkinliklerimizin özet ve detayları sunulmaktadır.

Memet İmam-Hüseyin

Avustralya Batı Trakya Türkleri Derneği Haftasonu Türk Okulu 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı'nı kutladı

23 Nisan Egemenlik ve Çocuk Bayramı'nı toplum bireylerimizin katılımıyla 25 Nisan 2009 tarihinde Dernek binamızda kutladık.

Okulumuzun değerli öğretmenleri Duran Öz ve Esra Öz'ün öğrencilerle birlikte hazırladıkları program, Duran Öz'ün 23 Nisan'ın önemini açıklayan konuşmasıyla başladı.
Program, öğrencilerimizin günün önemini belirten konuşmalar, şiirler, şarkılar ve Nasrettin Hoca'nın hikâyeleriyle devam etti. Öğrencilerin hazırladığı dans gösterileriyle program son buldu.

23 Nisan kutlamalarına katılan herkes sahneye gelerek öğrenci ve öğretmenleri kutladılar ve hatıra fotoğrafı için hep beraber kameraların karşısına geçtiler.

Günün bir başka güzelliği de, kendimizin hazırlayıp getirdiği yiyecekleri ve beraber olmanın mutluluğunu paylaşmaktı.
Bu anlamlı gün için Dernek idare heyetine, değerli öğretmenlerimize, cıvıl cıvıl günümüzü neşelendiren çocuklarımıza sonsuz teşekkürler.

Memet İmam-Hüseyin
ABTTD - Basın Yayın Kolu

23 Nisan kutlamalarından fotoğraflar

Avustralya'nın Melbourne şehrinde yaşayan Batı Trakya Türkleri Dr Sadık Ahmet'i, 14. Ölüm Yıldönümünde andılar

Avustralya Batı Trakya Türkleri Derneği'nin 25 Temmuz 2009 tarihinde kendi dernek salonunda düzenlediği Dr. Sadık Ahmet'in 14. Ölüm Yıldönümü'nü Anma Töreni'ne 100'ün üzerinde üye ve misafirler katıldı. Bunların arasında TC Melbourne Başkonsolos temsilcisi, İdari ve Sosyal İşler Ataşesi Sayın Hüseyin Koç, Yurt Dışında Yaşayan Vatandaşlar Danışma Kurulu Avustralya temsilcisi Sayın Hilkat Özgün, Victoria Türk Kuruluşları Konseyi Başkanı Sayın Yusuf Vanlıoğlu, Dernek başkanları, temsilcileri ve İş adamları vardı.

"Anma Törenimizin amacı; Avustralya Batı Trakya Türkleri Derneği olarak, Dr. Dadık Ahmet'in başlattığı Türk Azınlık hakları mücadelesinin, onun hedefleri doğrultusunda devam ettiğini vurgulamaktır." diyen Sihem İmam-Hüseyin, katılanları Dr. Sadık Ahmet'in anısına bir dakikalık saygı duruşuna davet ederek programı başlattı.
Dernek sekreteri Ayşe Erten, önce öğrencilerimizden Alara Öz'ü (üyemiz Feriha Reşitoğlu'nun yazdığı) TRAKYAM şiirini okuması için, sonra da dernek başkanı Hüseyin Meyzin'i açılış konuşmasını yapması için sahneye davet etti.

Dernek başkanı konuşmasında, Türk İstiklâl Savaşı sonunda, 24 Temmuz 1923 tarihinde imzalanan Lozan Barış Antlaşmasıyla Yunanistan'a bırakılan Batı Trakya Türkleri halen bugün bu haklarını kullanma mücadelesi verdiklerini dile getirdi. Misafir ve üyelere bu törene katıldıkları için teşekkür etti.

Dernek üyelerinden Nadir Celil "Lozan'dan Günümüz'e" konuşmasında, Lozan Antlaşması'nın oluşunu ve bu antlaşmaya göre Yunanistan'da kalan Batı Trakya Türk Azınlığı'na verilen hakları açıkladı.

1. Batı Trakya Türk Azınlığı kendi dil, din ve kültürünü devam ettirmede serbesttir.
   – Kurdukları okullarda Türk öğretmenlerle Türkçe eğitim yapabilecek
   – Dini kurumlarını idare etme ve dini liderlerini seçmede serbesttir
   – Türk kültürünü istediği gibi devam ettirebilir
2. Bu azınlık haklarıyla beraber eşit vatandaşlık haklarına da sahiptir.

Batı Trakya Türk Azınlığı'na verilen bu hakların yavaş yavaş ellerinden alındığını ve günümüzde halen devam ettiğini ifade eden Nadir Celil bazı örnekler verdi:
   – İsminde "Türk" kelimesi olan kuruluşların kapatılması
   – Kendi okullarına Türk öğretmenlerini atayamaması
   – Türkçe eğitimin kısıtlanması
   – Kendi müftülerini seçememesi
   – Ve son olarak da, imamlarının dahi Yunan hükümeti tarafından seçilip atanması eklendi.

Batı Trakya Türkleri'nin Azınlık hakları gibi birçok vatandaşlık hakları da ellerinden alınmıştı. Bunların başında 19. madde ile vatandaşlıktan çıkarılma, motorlu araç ehliyeti ve mal mülk satın alamama gelir. Avrupa Birliği üyesi Yunanistan'da, Batı Trakya Türkleri son yıllarda vatandaşlık haklarına sahip olsalar da, 19. madde sorunu halen devam etmektedir.

Nadir Celil konuşmasını "Geçmişte bu haklarımızı koruyamamamızın bir nedeni eğitim seviyesinin düşük oluşudur. Bugün yeni yetişen eğitimli gençlik Batı Trakya konusunu bilinçli bir şekilde takip etmektedir ve Avrupa Batı Trakya Türkleri Federasyonu, Batı Trakya Türkleri'nin haklarını Uluslararası arenada savunmaktadır." diyerek tamamladı.

Bu konuşmasının ardından Avrupa Batı Trakya Türkleri Federasyonu tarafından derneğimize gönderilen "Batı Trakya Türk Azınlığı - dünden bugüne" belgeseli ekranda ilgiyle izlendi.

TC Melbourne Başkonsolos temsilcisi İdari ve Sosyal İşler Ataşesi, konuşmasında Avustralya Batı Trakya Türk toplumunu yaptıkları etkinlikte Dr. Sadık Ahmet'i anarak Azınlık hakları mücadelesini devam ettirdiklerinden dolayı kutladı ve Türkiye Cumhuriyeti'nin her zaman Batı Trakya Türkleri'nin her çeşit sorunlarıyla ilgili davalarda onlarla beraber ve yanlarında olduğunu belirtti.

"Sadık Ahmet Ölmüş Dediler" şiirini öğrencimiz Evren Haliloğlu'ndan dinledik. (Bu şiiri Batı Trakyalı şair/yazar İbrahim Baltalı yazdı.)

"Dr. Sadık Ahmet kimdir?" Dernek üyesi Memet İmam-Hüseyin, konuşmasına Batı Tarakya Türk Azınlığı'nın mücadelesinin Dr. Sadık Ahmet'in

ölümüyle bitmediğini, bu mücadelenin devam ettiğini belirterek başladı. Dr. Sadık Ahmet'in kısa özgeçmişiyle devam etti. Eğitimini tamamlayıp 1978 yılında Batı Trakya'ya döndüğünde Eğitim, din ve ekonomik alanlardaki hakların tamamen alındığını görmesiyle mücadeleye başladığını söyleyerek bu haklardan sözetti ve örnekler verdi.

Dr. Sadık Ahmet'in Türk Azınlığı'nın "Şikâyet ve İstekler"ini içeren bir imza kampanyasında 10 bin imza topladığını ve bu imzaları 25 Eylül 1987 tarihinde, Selanik'te yapılan "Demokrasi ve İnsan Hakları" toplantısında katılımcılara dağıttığını belirtti.
Bunun üzerine Yunan hükümeti Dr. Sadık Ahmet'e "Yalan haber yaymak ve sahte evrak hazırlamak"la suçlandığını; 30 ay hapis ve 100 bin drahmi para cezası verildiğini ilave etti.

29 Ocak olaylarını (Yunan hükümetinin 'Batı Trakya'da Türk yok' kararını Gümülcine'de protesto etme yürüyüşü - 1988) anlatıp, Yunan hükümetinin Batı Trakya Türk Azınlığı'nın hak arayışını bir ayaklanma olarak kabul ettiğini ve çok sert şekilde polis gücüyle halkın üzerine gidildiğini anlattı. Son olarak Dr. Sadık Ahmet'in hapse götürülürken Türk Azınlığı'na verdiği mesajı okudu:

"Ben bir Türk olduğum için hapse götürülüyorum.

Eğer Türk olmak bir suç ise, burada tekrar ediyorum.

Ben bir Türküm ve öyle kalacağım.

Bu mesajımla Batı Trakya Türk Azınlığı'na sesleniyorum ve Türk olduklarını unutmamalarını söylüyorum …" der.

Bu konuşmanın ardından Dr. Sadık Ahmet'in 1993 yılında, Rodop dağlarında yapılan geleneksel Alan Panayırı'nda halka seslenişini ve 1990 yılındaki mahkemesinden kısa bir belgesel gösterildi.
Sihem İmam-Hüseyin, program boyunca yapılan konuşma ve gösterilen belgesellerden anlaşıldığı gibi Batı Trakya Türkleri'nin kendi vatanları Yunanistan'da maruz kaldıkları haksızlıklardan dolayı kendileri için daha iyi bir hayat ve çocuklarına sağlıklı bir istikbal verebilmek için Avustralya dahil dünyanın birçok memleketine göç ettiklerini söyledi. Avustralya'ya göç eden Batı Trakya Türkleri'nin yeni vatanları Avustralya'da bütün haklara sahip, hür olarak mutlu yaşadıklarını ilave etti. Bu mutluluklarını belirten AVUSTRALYAM şiirini Meriç Öz okudu. (Bu şiiri de üyemiz Feriha Reşitoğlu yazmıştır.)

Programın son bölümünde Avustralya Batı Trakya Türkleri Derneği Türk Sanat Müziği Grubu, Nadir Celil yönetiminde Rumeli Türküleri sundular.

Program, Sihem İmam-Hüseyin'in, Dr. Sadık Ahmet'i Anma etkinliğinin gerçekleşmesini sağlayan herkese ve misafirlere teşekkür ederek, onları üyelerin hazırladığı Batı Trakya yiyeceklerini tadıp birlikte sohbet etmeye davet etmesiyle sona erdi.

Hazırlayan: Sihem İmam-Hüseyin

MESAJ

From: Feyyaz SAGLAM [mailto:kibatekfs@gail.com]
Sent: Tuesday, 14 July 2009 1:29 AM
To: Sihem Imam
Subject: Avustralya'ya Mesaj

Avustralya Batı Trakya Türkleri Derneği'ne,

Batı Trakya Türkleri ve Türk Dünyası'nın ölümsüz evladı Dr Sadık Ahmet'i anma toplantısı davetinizi aldım. Teşekkür ederim. Dünyanın öbür ucunda böyle anlamlı ve önemli bir toplantı düzenlemeniz, merhumun anısını yaşatmak açısından bir vefa göstergesi olduğu kadar; yetişen yeni kuşaklara onu tanıtmak açısından da büyük önem taşımaktadır.
Dr Sadık Ahmet'i bu vesile ile rahmetle anıyor, yönetim kurulu ve üyelerinizi böylesi anlamlı bir toplantı düzenledikleri için yürekten kutluyor, toplantıya katılanları selamlıyor; Batı Trakya Türkleri ile ilgili tüm girişimlerinizde daima yanınızda olduğumu şahsım ve kurumum KIBATEK adına bir kez daha belirtiyorum.

Feyyaz SAĞLAM
KIBATEK Onursal Başkanı, İzmir

Şiir okuyan öğrencilerimiz

(Poems by our students: My Thrace, They said Sadık Ahmet died and My Australia)

Alara Öz

Evren Haliloğlu

Meriç Öz

TRAKYAM

Batı Trakyam mahzun bakışlı
Etrafta bahar, o yine kışlı
Yorgun düşmüş, gözleri yaşlı
Her damlası ayrılık diyor,
hasret diyor, dert diyor
Özledim buram-buram,
gözlerimde tütüyor.

Düşmüşsün kıymet bilmez
ellere
Halini soruyorum durup, esen
yellere
Mızrabım vururken, dertli-
dertli tellere
Her namesi, ayrılık diyor,
hasret diyor, dert diyor
Özledim buram-buram,
gözlerimde tütüyor

Hâyalin doğuyor her gün
içime
Hasretin giriyor her an başka
biçime
Aklar dolarken tel tel saçıma
Her bir teli ayrılık diyor,
hasret diyor, dert diyor
Özledim buram-buram,
gözlerimde tütüyor.

SADIK AHMET ÖLMÜŞ DEDİLER

"Sadık Ahmet'in anısına"

…… Temmuz 1995
Saat 22.00
TRT-2 Haberleri
ürkek akşamlarla
gözlerimize
coşkun seller boşandı
yıldızların kaçıştığı dağ başlarından

Sadık Ahmet ölmüş dediler

yüreklerimize kara bulutlar üşüştü
Müslüman asfaltlarından kalkan

Sadık Ahmet ölmüş dediler

kulaklarımızda
hep o haykırış alkışlarla
"haklarımızı bir gün mutlaka
alacağız"

AVUSTRALYAM

Uçsuz bucaksız, dünyanın taa…
obür ucu derlerdi
Gelince gördüm ki cennet gibi
yerlerdi
Temizliğini ve güzelliğini
edemiyordum tarif
Nasıl bir yerdi bu? Hem güzeldi,
hem zarif
Bütün dünyadan insanlar, göç
etmişti buraya
Gelmiş katılmıştı bu harmoniye
koroya
Ahenkli ve düzenli gelişmiş bir
sistemde
Geçip gidiyordu yıllar hiç
istemesem de
Herkesin iki yılda para yapıp
dönmekken emeli
Bir daha dönemedik, buraya
atmıştık artık temeli
Avustralyam açtın bize yollarını,
doladın kollarını
Ana şefkati ile sardın, Allahın
tüm kullarını
Düşmanlıklar kardeşliğe döndü
koynunda
Barışa, huzura, dostluğa simge
oldun sonunda.

'Trakyam' ve 'Avustralyam' şiirlerini üyelerimizden Feriha Reşitoğlu yazdı. (Kaynak: Sihem İmam-Hüseyin, *Avustralya Batı Trakya Türkleri'nden Hikâye ve Şiirler Antolojisi*, 1998, Melbourne).

'Sadık Ahmet ölmüş dediler' şiirirni Batı Trakya Türk şair/yazar İbrahım Baltalı yazmıştır. Kaynak: Feyyaz Sağlam, *Yunanistan'da (Batı Trakya'da) Çağdaş Türk Şiir Antolojisi*, BTTDD Yayınları, 1995, İzmir.

Dr Sadık Ahmet'i anma gününden fotoğraflar (photographs from the Commomeration day)

Hüseyin Meyzin, President

Sihem İmam-Hüseyin

Ayşe Erten

Nadir Celil

Hüseyin Koç

Törene katılan misafirler ve dernek üyeleri

Memet Imam-Hüseyin

Türk sanat müziği grubu

Australian Western Thrace Turks commemorated Dr Sadık Ahmet, on the 14th anniversary of his death.

On 25 July 2009, more than one hundred guests and association members participated in the commemoration of Dr Sadık Ahmet on the 14th anniversary of his death at a reception of the Australian Western Thrace Turkish Association in Melbourne. Among the guests were: a representative of the Turkish Consul-General in Melbourne, Australian representative on the Advisory Board of Turks Living Abroad, President of Victorian Council of Turkish Associations, various association presidents and businessmen.

The association's aim for this commemoration ceremony was to emphasise that the struggle Dr Sadık Ahmet initiated towards gaining rights for the Turkish minority in Western Thrace is continuing in accordance with his wishes. The highlights of the program were: the speeches explaining the Lausanne Treaty of 1923, who Dr Sadık Ahmet was, poems from the students, a documentary about Western Thrace Turkish minority 'from Past to Present' and folk songs by the Clasical Turkish Music Group of the Association. The program ended with a feast of Western Thrace Turkish food and some friendly chatting.

Avustralya Batı Trakya Türkleri Derneği
Faaliyet ve Etkinlik Raporu, Kasım 2008 – Temmuz 2009
(Highlights of our events)

9 Kasım 2008

Kadınlar kolu 9 Kasım 2008 tarihinde dernek salonunda her yaşta kadın ve çocuklara yönelik, yemekli özel eğlence günü düzenledi.

13 Aralık 2008	Dernek yönetim kurulu ile kadınlar kolu 13 Aralık 2008 tarihinde Kurban Bayramı özel eğlence gecesi düzenlediler. Yemekli ve müzikli olan bu geceye katılan üyeler ve misafirler güzel vakit geçirdiler. Dernek başkanı Hüseyin Meyzin'in açılış konuşması sayfa 9'da yayınlanmıştır.

20 Aralık 2008

Avustralya Batı Trakya Türk Okulu'nun 20 Aralık 2008 tarihinde düzenlediği gözleme günü kadınlar kolunun katkılarıyla güzel geçti. Okula gelir sağlama amaçlı bu güne katılan çocuk velileri ve çok sayıda üyelerimiz de yardımlarını esirgemediler.

31 Aralık 2008	Dernek yönetim kurulunun düzenlediği Yılbaşı eğlence gecesi 31 Aralık 2008 tarihinde üye ve misafirlerin katılımıyla yeni yılın gelişi kutlandı.
11 Ocak 2009	Kadınlar kolu yönetim kurulu seçimi ve eğlence günü 11 Ocak 2009 tarihinde dernek salonunda yapıldı. Yeterli üye katılmadığından seçim yapılamadı.

25 Ocak 2009

TC Melbourne Başkonsolosu Sayın Aydın Nurhan'ın Türk toplumunun ortak sorun ve etkinliklerini tartışmak amacıyla düzenlediği dernek ve kuruluş başkanları toplantısı 25 Ocak 2009 tarihinde ABTTD salonunda gerçekleşti. Dernek yönetimi ile kadınlar kolu hazırladıkları yiyeceklerle katkıda bulundular. Çörek ustası Hatice Elmas ve arkadaşlarının yaptığı çöreklere doyum olmaz.

1 Şubat 2009

ABTTD yıllık genel kurul toplantısı 1 Şubat 2009 Pazar günü saat 2.00'de yapıldı. Gündemdeki konular görüşüldü, kararlar alındı.

Kadınlar kolu yönetim kurulu üyeleri

8 Şubat 2009

Kadınlar kolu yönetim kurulu seçimi ve eğlence günü 8 Şubat 2009 tarihinde tekrarlandı. Yeni yönetim kurulu yine seçilemedi. Kadınlar kolu başkanı ve başkan yardımcısının istifasıyla etkinlikler dernek yönetimine kalmıştır.

14 Mart 2009

Premier's Gala Dinner – Cultural diversity week nedeniyle Victoria Başbakanı John Brumby'nin değişik kültürlerden denek ve kuruluşlara 14 Mart 2009 tarihinde verdiği yemek şenliğine Avustralya Batı Trakya Türk toplumunu temsilen dernek olarak katıldık.

23 Mart 2009	Kadınlar kolunun düzenlediği Otobüs gezisi 23 Mart 2009 tarihinde gerçekleşti.
25 Nisan 2009	Dernekle okulun düzenlediği 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı 25 Nisan 2009 tarihinde dernek salonunda çocuk velileri ve üyelerin katılımıyla kutlandı. Detaylar ve fotoğraflar sayfa 2'de yer almıştır.

2 Mayıs 2009

40. Yıl komitesinin daveti üzerine ABTTD 2 Mayıs 2009 tarihinde 40. Yıl plaket törenine katıldı. 2007-2008 yılları boyunca yapılan etkinliklere katılan dernek yönetim kurulu ve üyeleri Batı Trakya Türk kültürünü tanıtıp 40. yıl projesine destek olmuştur. Katkılarından dolayı onlara teşekkür plaketi verildi.

Plaketlerini alan üyelerimizden bir grup TC Melbourne Başkonsolosu Sayın Aydın Nurhan ve YYVDK Avustralya temsilcisi Sayın Atilla Akgüner'le bir hatıra resmi çektiler.

9 Mayıs 2009	Dernek yönetim kurulunun düzenlediği Anneler Günü 9 Mayıs 2009 tarihinde eğlenceli şekilde kutlandı. Yılın annesi Azize Celil seçildi. Azize Celil1993 yılından günümüze kadar kadınlar kolunda ve derneğin bütün etkinliklerinde gönüllü ve zevkle çalışarak katkıda bulunmaktadır.

25 Mayıs 2000

Derneğimizin bayan sekreterleri Ayşe Erten ile Ayşe Aday 25 Mayıs 2009 tarihinde gençler için güzel bir buluşma gecesi düzenlediler. 70 kadar genç bir arada sohbet edip eğlendiler. Gençlere yönelik etkinliklerin devamını dileriz.

25 Temmuz 2009	Avustralya'nın Melbourne şehrinde yaşayan Batı Trakya Türkleri Dr Sadık Ahmet'i, 14. Ölüm Yıldönümünde kendi derneklerinde andılar. Program ve fotoğraflar sayfa 3, 4, 5, ve 6'da sunulmuştur.

Dernek başkanı Hüseyin Meyzin'in Kurban Bayramı eğlence gecesinde yaptığı konuşma

Saygıdeğer konuklar, sevgili Batı Trakyalılar, Bir bayram eğlence gecesinde daha bir arada olmanın mutluluğu ile hepinize hoş geldiniz diyorum.

Karşılıklı sevgi, saygı, güven, muhabbet, dayanışma, hoşgörü vb. ahlâkın övdüğü, insanlaşmanın olmazsa olmaz güzelliklerinin yaşandığı beraberliklerimiz, temmenimiz odur ki, hayatımızdan eksik olmasın. Sözünü ettiğim bu erdemli davranışlarımızın tabii ki sadece bizden olanla sınırlı kalmadığını, ırkı, rengi, dini ne olursa olsun, vatandaşı bulunduğumuz yeni yurdumuzda herkese karşı uygulayarak dürüst vatandaşlık örneği sergilediğimiz bir gerçektir. Çünkü davranışlarımızla şahsımızda yüce Türk ulusunu da aynı zamanda temsil ettiğimiz her an bilincindeyiz. Bu faziletlerin kuşaklar boyu artarak baki kalması elbette hepimizin arzusudur. Bu da şüphesiz ki, müsbet eğitimle, özgür düşünce yetisi kazanmış, eğriyi doğrudan ayırt edebilen, her gördüğü ve duyduğuna körükörüne inanmayıp ölçüp tartabilen çağdaş bireylerle

mümkün olabilecektir.
Bunun bilincinde olarak evlatlarımızı eğitmek adına nice fedakârlıklara katlandığımızı bilmekle de gururluyuz. Paranın ne yazık ki, ahlâk değerlerinin de önüne geçtiği günümüz dünyasında bir çok konuda gençlerimizin aklını çelip yoldan çıkaran nice dolapların döndüğü aşikârdır. Uyuşturucu ticaretinin yanı sıra, dinimizin de çıkar aracı olarak kullanılmaya başlandığını üzülerek görmekteyiz. Öyle anlaşılıyor ki, Atatürk'ün de ısrarla işaret ettiği gibi milletimizin hatta giderek insanlığın huzura kavuşması, yine geniş kitlelerin uyanışıyle ancak mümkün olacaktır. O büyük insanın burada da bize ışık tutmaya devam edecek paha biçilmez özdeyişlerinden bir iki tanesiyle sözü bağlamak yerinde olacaktır kanaatindeyim.
'Bir takım tarikat şeyhlerinin, dedelerin, babaların arkasından sürüklenen ve büyücülere, muskacılara talih ve hayatlarını emanet eden insanlardan oluşan birlikteliğe, medeni bir millet nazariyle bakılabilir mi? En hakiki tarikat, elbette ki medeniyet tarikatıdır'
'Erkek ve kız çocuklarımızın ayni süratle bütün tahsil derecelerindeki eğitim ve öğrenimlerinin etkili olması mühimdir.'
'Eğitimdir ki bir milleti ya özgür, bağımsız, şanlı, yüksek bir topluluk halinde yaşatır. Ya da bir milleti esaret ve sefalete terk eder.'
Teşekkür eder, hepinize hoşca vakitler dilerim.

Derneklerin oluşmasından doğan faydalar

Ayşe Aday'ın aşağıda İngilizce olarak yazdığı 'The Good in Having Community Organisations' (Derneklerin oluşmasından doğan faydalar) başlıklı makalenin Türkçe özeti:
İnsanlar sosyal yapıları gereği bir arada toplu olarak yaşama ihtiyacını duymaktadırlar. Avustralya Batı Trakya Türkleri derneği gibi kuruluşlar toplumun gereksimi olan kültürel sosyal yaşamlarını mutlu olarak devam ettirmek için kurulmaktadır.
Avustralya hükümetleri, dünyanın dörtbir yanından gelmiş toplumlara kendi kültürlerini devam ettirmek için gereken her desteği vermektedir. Örneğin; Melbourne'ye bakacak olursak aynı kültürden olan toplumların belli bölgelerde yaşadığını görürüz. Zamanla bu toplumlar esas olarak Avustralya toplumuna entegre olduğunda artık kendilerine uygun daha değişik bölgelerde yaşamaya başlarlar.
Toplumlarda dedikodular her zaman olmuştur ve de olacaktır. Başkalarına zarar vermediği müddetçe yapılan eleştiriler bazan insanlara olumlu etkiler yapabilir. Örneğin; bir birine bağlı iç içe yaşayan toplumlarda sosyal ayar kurmaya yardım edebilir. Toplumu içindeki bireylerin başarıları, güzel evleri, giydikleri güzel elbiseleri, yaşamları imrenerek örnek alınır; aynı seviyeye gelmek ve benzer yaşama ulaşmak için itici bir güç olabilir.

THE GOOD IN HAVING COMMUNITY ORGANISATIONS

'No man is an island,' said John Donne a long time ago. He was right. People are social beings and psychologists tell us that people have a need to belong in a group. Community organisations such as the Australian Western Thrace Turkish Association help people to feel accepted and give the individuals and families in a community a sense of belonging. Not only do such community organisations cater for some social, cultural and religious needs of ethnic groups in Australia, they cater for different age groups and interests of the community. These non-profit organizations are supported through grants provided by all levels of government but more directly by local governments, which also provide facilities such as buses and halls for functions free of charge.

New migrants in Australia choose to live in suburbs where there are support groups in place for people of the same ethnicity. Associations such as the Western Thrace Turkish Association have played a huge role in keeping Western Thrace Turks together as one community in Prahran since it was established in 1972. The association has a weekend Turkish language school, a reception room for functions, congregational prayer rooms, a snooker room and coffee lounge, offices for meetings and more. The association has various wings such as the Music Group, Youth Group, Women's

Group, Elderly Citizens Coffee and Chat Group and the Publications Group.

Youth these days appear to have steered away from the community and now associate with a broader range of friends who don't necessarily come from similar backgrounds or from the same community. Nothing wrong there, but comments such as: 'Our people are sticky beaks. They gossip and make everybody else's business their own business' coming from our youth, make me think. Why worry about gossip if you're not doing anything wrong? So the youth are not comfortable in social settings where everyone knows them. They feel intimidated by such settings. It might be strange to say this, but I honestly believe that gossip is beneficial in a lot of ways. It keeps people decent. It ensures people do what is morally and socially acceptable unless they want to be 'the talk of the town'. Also, close-knit communities keep people competitive because people may envy 'so and so' for the way she dresses, for the job title she holds, for the beautiful house she lives in or even for her social flair. Call me old-fashioned, but knowing a lot of people gives someone a sense of where they *are* and where they need to *go* to make their life worthwhile. Comparing oneself to someone accessible and real in the community is surely more realistic than comparing oneself to an American pop star on television. Our youth are walking the streets with trousers on their hips, showing their jockeys because rap music stars are doing it and it is 'cool' to show half your-behind in public! Television and internet make our kids feel that individuals are as real as they are presented, and we all know that what we see on TV and the internet are only glimpses of a person's life story. That is not so in communities where people interact with each other regularly enough to know the whole story of someone else's life.

Gone are the days where everyone knew each other as in small towns. In cities, community organisations and interest groups re-create that warm social atmosphere so needed by people in this day and age. Our youth have their own social groups outside the reach and view of adults these days, which is not always very positive in terms of their own safety and habit-forming activities. We need to bring the youth back into communities somehow. Families, like communities, need to stick together. Why can't youths go where families go? It is just not happening.

It is wise of governments to support ethnic groups in their community efforts but this support is unfortunately minimal. Our association runs its business completely through volunteers. If I had any say in policy making in the government, I would pay people to do such work because of the amount of good these institutions do to communities. Individual members should be paid for keeping community members psychologically and emotionally balanced and healthy, and for keeping good old traditional values alive if not for anything else. Why would anybody volunteer hours of their precious time to work for a community based organisation if the individual could not see that it is so terribly important? People are doing it all the time. Well done to these selfless souls who understand sociology better than some governments.

Not only do community organisations such as the Australian Western Thrace Turkish Association help new arriving migrants to integrate into the broader community with ease, they keep communities together; they ensure the elderly have *people* instead of *pets* as friends; they keep people occupied and entertained through celebrations, parties and special days; they keep cultures alive, recognise achievements and offer prayers in congregation to acknowledge their beliefs in the Almighty; they educate children in a language other than English and ensure they learn about their parents' culture and so have a different perspective of life; they uphold traditional values that are universally accepted as *good* or *right*; that not to mention they keep people in line through constructive gossip!

Ayse Aday, Teacher,
English and Turkish language
Melbourne 2009

Toplumumuzdan iki kişi

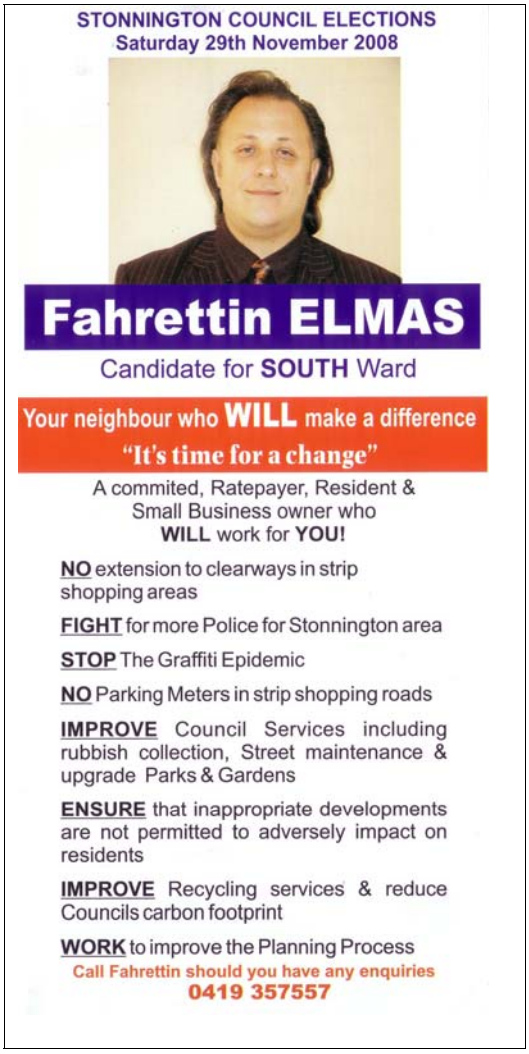

Champ finds major memory

MIND MAPPING

Saeed Saeed

WHILE some people take 10 minutes to make a pot of tea and curl up on a couch with a book, Fawkner's Tansel Ali takes about the same time to read it.

"I did that with the first *Harry Potter*," said the recent winner of the 2008 Australian Memory Championship. "To the average adult, their reading speed is 240 words per minute, mine is 2000 words."

In the global memory learning industry, Mr Ali is known as a grandmaster.

The memory trainer achieved the feat in 2003 at the world championships in Malaysia, where he memorised a deck of randomly-shuffled cards in less than three minutes. He did not win the competition but the grandmaster label is his for life.

"I used to have an absolutely shocking memory," he said.

"Only six years ago I was pretty much fired from an IT job. I knew that my lack of memory kind of contributed to the less not renewing my contract."

Upon witnessing his friend recite 40 shopping items one day, Mr Ali was intrigued. "I started doing research about memory and mind-mapping, and heard about a person called Tony Buzan. He is pretty much the guru of the memory field."

That same year Mr Ali entered the Australian Memory championship for the first time. He came second.

"Once you learn the techniques, it becomes really powerful, especially for students," he said. "Essentially it's all about visualisation and linking that particular word, number or shopping list you want to memorise with a particular image."

For example, Mr Ali might link chocolates with a gun "which shoots out chocolate" and CDs with a tree from which "he picks the CDs from the branches."

Through his Mind Mechanix business, he trains everyone from high school students to number crunchers from the National Australia Bank.

He is surprised that people underestimate the value of having a good memory.

"For students, it could be the crucial difference in their exams. For professionals, it gives them greater confidence in their work and public presentations."

Australian memory champion Tansel Ali.

Picture: KYLIE ELSE N17C0801

28 HUME LEADER November 4, 2008

The Australian Memory Champion
Avustralya Batı Trakya Türk toplumundan Tansel Ali, üç kez Avustralya hafiza şampiyonu olup hafiza rekorları kırdı. Tansel Ali Broadmeadows semptinde direktör olduğu Mindmechanix - Advanced Learning and Personal Development Centre'de hafiza geliştirme, hızlı okuma teknikleri, halka konuşma ve öğrenciler için özel ders servisini Ekim 2009'da başlatacaktır. Tansel'e *www.tanselali.com* internet adresinden ulaşabilirsiniz.

Stonnington Belediye seçimleri: Dernek üyelerimizden Fahrettin Elmas 23 Kasım 1969 tarihinde Batı Trakya'nın Bıyıklıköy'ünde doğdu. Avustralya'ya bir yaşında geldi.
2008 Stonnington Belediye seçimlerine adaylığını koyan Fahrettin Elmas seçimleri kazanamasa da, bu atılımından dolayı onu kutlar gelecekte başarılarını dileriz.

ÇEVRE KİRLİLİĞİ

Bütün dünya insanlığını ayağa kaldıran; "Eğer kirlenmenin önüne geçip durduramazsak gün gelecek bütün varlıklar yok olacak ve böylece de dünyanın sonu gelmiş olacak."
Çevre kirliliğinin durdurulması için dünya devletleri toplantılar yaparak bunun önüne geçmek için çalışmalar yapıyorlar. En büyük engel, sanayinin çevreye verdiği zararı önlemek. İnsan oğlunun gözünün doymamazlığı, her şeyi en iyi, en güzel, en bol istemesi başımıza bu belaları getirmektedir. Aşağıda ilim adamları ve düşünürlerin şu çevre kirliliğinin nelerden kaynaklandığını görelim.

Canlıların hayati aktivitelerini olumsuz yönde etkileyen çevre sorunlarına çevre etkinliği denir. Çevre kirliliğinin temel sebebi sanayi devrimine dayandırılsa da aslında yüzyıllar önceye kadar uzanmaktadır. İnsanoğlu ilk kez milyonlarca yıl önce ateşi bulup farkında olmadan havayı kirletmeye başlamıştı. Tarım yapmaya başladıktan sonra da çevreyi bilinçsiz bir şekilde değiştirme süresine girmiştir. Ormanların tahrip edilmesi, yanlış arazi kullanımı, böcek öldürücü ilaçların kullanımı, kentleşme ve sanayileşme gibi değişikliklerle ortaya çıkmıştır. İlk çevre kirliliğinin önemli bir sorun olduğunu farkeden 12. asırda Fransa kıralı Philippe Auguste sokaklardaki bütün iğrenç artıkların kaldırılmasını emretti. Yine çevre kirliliği
hakkında ilk bilinen yasa 1388'de İngiltere parlamentosunda kabul edildi. Bu yasaya göre akar sulara ve sokaklara dışkı atılmayacaktı. Sonradan gelen sanayi devrimiyle çevre kirliliği hızla arttı ve bugün durdurulması için bütün dünya çalışıyor.

Çevre unsurlarına göre çevre kirliliği çeşitli gruplara ayrılır; hava kirliliği, su kirliliği, toprak kirliliği, gürültü kirliliği ve radyoaktif kirlenmedir.

Hava kirliliği: Atmosferi oluşturan gazlardan azot %78, oksijen %21, argon %0.9 ve karbondioksit %0.03 oranlarında bulunur.
Bu gazlardan başka su buharı, azot ve kükürt bileşikleri ile toz bulunur. Dünyadaki yaşam bu temel elementler üzerine kuruludur. Atmosferdeki bu gaz karışımı dengesinin bozulmasına hava kirlenmesi denir.

Su kirliliği: İnsan yaşamı için hayati öneme sahip olan su, aynı zamanda en çok kirlenen doğal maddedir. Havaya karışan çok sayıda kirletici madde, oksijen, ışık ve ultraviyole ışınlarının etkisiyle parçalanarak toprağa iner. Oradan akar sulara, akar sulardan da denizlere ve göllere ulaşır. Böylece su kirliliği oluşur.

Toprak kirliliği: Çevreye atılan zararlı maddelerin toprağın yapısını ve işlevini bozmasına toprak kirliliği adı verilir.

Gürültü kirliliği: Gürültü insanlar üzerinde olumsuz etkenler yapan istenmeyen seslerdir. Gürültü kirliliği çevre kirlenmesi için de önemli bir yere sahiptir. Bu yüzden gürültü ile ilgili kanuni düzenlemeler yapılmıştır.

Radyoaktif kirliliği: Radyosyon; belli enerjinin kaynağından demet halinde çevreye dağılması olayıdır. Dünyada genellikle her yerde radyosyon vardır. Radyoaktif kirlenmenin nedenleri; nükleer enerji santralları, çeşitli nükleer denemeler, tıbbi içerikli üretimler ve çeşitli endüstri tipi üretimlerdir.

Aşağıda, Fatih Sultan Mehmet'in çevre ve insanlığa vermiş olduğu önemi, yapmış olduğu bağışla anlayabiliriz:
"Ben İstanbul fatihi, Fatih Sultan Mehmet, alın terimle kazandığım paramla aldığım taşlıktaki 136 dükkanımı insanlık için bağışlıyorum.
Şöyle ki:
Bağışım olan bu dükkanlardan gelecek gelirle İstanbul'un her sokağına ikişer kişi görevlendirdim. Bu görevliler bir kap içinde kireç tozu ve kömür tozuyla günün belli saatlarında sokakları gezerek insanların tükürdükleri tükürüğün üzerine bu tozu döksünler. Bu kişilere ödenecek para 20'şer akçedir. Allah korusun herhangi bir kıtlık olabilir. Böyle bir durumda bıraktığım 100 silah ehli kişilere verilsin. Bu kişiler kıtlık anında dağlara çıkarak hayvanların yumurta ve yavruda olmadığı zamanda avlanarak hastalarımız gıdasız bırakılmasın."

Hazırlayan: Memet İmam-Hüseyin

DUYURU: Anılar ve hikâyeler

Geçmişte, *Avustralya'da Elele dergimizde* 'Batı Trakya'dan manzaralar', 'Batı Trakya köy tanıtımı' ve 'İçimizden Biri' gibi seri fotoğraf ve yazılar yayınladık. Şimdi de üyelerimizden ve Avustralya Batı Trakya Türk toplumundan Avustralya'da kendilerine göre enteresan olan anı veya hikâyelerini dergimizde yayınlamak için, Basın Yayın Kolu'na göndermelerini rica ediyoruz. Bu yazılar Türkçe veya İngilizce olabilir. Bu dergimizde ilk hikâyemiz Sihem İmam-Hüseyin'in 2005 yılında yazdığı 'Umut Yolculuğu'dur ve 'Journey of Hope' başlığı altında İngilizce olarak sunuldu. İkinci metin, Hasan Meyzinoğlu'nun 1987 yılında yazdığı 'İnsan Denizine Girdim, Şöyle bir Lâm Elif Çevirdim' Türkçe olduğu gibi sunuldu.

JOURNEY OF HOPE

Bülbülü altın kafese koymuşlar 'Ah vatanım demiş'
They put the nightingale in a golden cage: it still craved for its country.

Ana gibi yâr, vatan gibi diyar olmaz
There is no love like a mother's love nor better place than the homeland.

Regardless of the truth inherent in the above two proverbs, which have been generated as a result of hundreds of years of human experience, people still abandon their much loved mothers, fathers, siblings and their homeland under certain circumstances. Those deep-felt migration folksongs were written for good reasons.

The date was 29 November 1970. Hundreds of people from the Balkans and the Mediterranean left their homeland and went to Djibouti (in eastern Africa) by plane to catch the passenger ship *Patris* to come to Australia. The 956 passengers were transferred to the ship by bus as the planes landed. Soon after everyone had boarded, dinner was served. The next morning some passengers went into town while others impatiently waited for departure. Finally, after dinner the ship left Djibouti and sailed towards the Indian Ocean. This is a story about two young people who came from different countries and met each other on this ship, shared the same hope and ambition for their life in Australia. Here is their story.

Memet came from the village of Domruköy, a pretty Turkish village along the skirts of the Rodop Mountains. This area was handed over to Greece following the Treaty of Lausanne of 1923.

It was one of the happiest days when Memet discovered that he had passed his entry exam to a teachers college in Turkey. During his tertiary studies at Atatürk teachers college, Memet had many fervent ambitions. After graduating from college he was going to work as a teacher in any one of the Turkish village schools in Western Thrace and teach tomorrow's adults all about the value of education and set them on the right path. After completing two years of compulsory army service in his homeland Greece, he thought that it was time to earn his own living. Unfortunately, his many applications to the Education Department in Komotini to teach in Turkish schools were rejected for political reasons. Memet was left in the dark. His dreams were shattered and in despair he decided to migrate to Australia.

At the same time in another country a young woman shared the same fate as Memet. That was Sihem, who came from a picturesque Turkish village called Yeşilırmak along the north coast of Cyprus. She also had great ambitions when she completed high school but as a result of political and economic instability she could see no bright future for herself. She too decided to migrate to Australia.

This journey of hope would be a turning point in life for both Memet and Sihem. Like many people on the ship they watched the land and lights disappear in the distance after the ship left Djibouti. Most days all they could see was the blue colours of the ocean and the sky. The most interesting things for them were watching the whales during the day, dinner with the captain, attending the English course and the emergency drill, and talking about the culture and history of their homeland.

On 12 December 1970, Memet and Sihem were watching the coastline from the top deck of the *Patris*. At 1.00 p.m. the captain announced that the ship was entering the Fremantle port 'Berths Terminal'. Yes, they had arrived in Australia but they were both nervous about what they had left behind and how life would be in this new country. Most of their journey, which took 13 days from Djibouti to Fremantle, was over.

After a four-hour stop in Fremantle, the *Patris* sailed to Melbourne where Memet would settle and then on to Sydney, Sihem's destination. The *Patris* arrived at Port Melbourne's 'Station Pier Outer West' about 11.00 p.m. on 16 December 1970. It was time to say goodbye. Sihem looked at Memet and said: 'Thank you for your honesty and openness during our journey across the Indian Ocean. Now it is coming to an end.' Memet replied, 'My wish is for our friendship to last for a lifetime' and asked for her address to write to her once he knew where he would be staying. Migrants, like Memet, who had no family or friends in Melbourne, were given a colour tag which represented a hostel. Groups would then be shuttled by bus to various hostels around Melbourne.

Memet was taken to Fishermen's Bend Hostel, which was close to Station Pier. He stayed in a half-barrel-shaped hut with his friend Arif, who had also come across on the *Patris*. (Their friendship had started at the compulsory English course for single migrants in Salonika, Greece.) The accommodation in the hostel was average and a month after their friend Irfan came to Melbourne they decided to rent a house and move to Prahran, where most Western Thrace Turks were living. Memet chose to work afternoon shift at General Motors Holden in Port Melbourne and study English during the day. He settled into Melbourne very quickly and decided this was where he would like to get married and raise a family.

Sihem, who had sailed on to Sydney, was picked up by her relatives at Darling Harbour on 19 December 1970. She went to live with her uncle and his family in Mt Druitt. She started working

in the Arnotts Biscuit Factory and was happy with her life but sometimes she would wonder how Memet was doing in Melbourne. In the first week of January 1971, Sihem received a postcard with Memet's New Year's wishes and his address. In those days the only form of communication was by letter. Email did not exist and many people didn't even have a telephone at home. They continued writing letters and over time they got to know each other very well.

Four months later, Memet wrote a letter to his parents advising them about his intentions to marry Sihem. They promptly replied with 'You have seen her and love her therefore we trust your decision. Our blessings are with you.' But they also expressed their concern by saying: 'A life time is not enough to know a person. Please think carefully when choosing the person who will share everything with you all your life.'

Memet knew that he had made the right decision and he would do everything in his power to join his life with Sihem's. He wrote and told her that he was willing to go to Sydney and marry her. It was now time for Sihem to tell her own family.

When Sihem told her uncle of Memet's intentions, her uncle became very angry and did not believe that Memet would come for her. He said: 'Write and ask him to be at my house on 23 June at 3.00 p.m. I will take three days off work. We will see how honest he is. Also, you are not to pick him up from the airport or train station. You have to go to work.' According to her uncle, it was not appropriate to marry somebody she hardly knew and the family did not know at all. She was upset but fulfilled her uncle's demands.

Sihem already had her parents' approval to marry anybody she personally chose and somebody she knew in her heart she would be happy with. She knew that Memet would keep his promise and come to Sydney. She was running out of time. She sent an urgent telegraph stating her uncle's request, as a letter would have taken far too long to arrive. His reply was, 'I will be there.' She also wrote to her parents and explained the situation.

It was a cold day on 23 June 1971. Memet caught the tram to Melbourne city, then a bus to Tullamarine Airport. He was exited but was also concerned about how he would find Sihem's home, which was on the outskirts of Sydney, with his limited English. When he arrived at Sydney Airport he followed the crowd and collected his suitcase. He caught the airport shuttle bus to Sydney city. So far so good he thought. He approached a taxi and showed the driver the address he wanted. The taxi driver said: 'Mt Druitt? No, no. It is too far. It will cost you a lot of money. You must catch a train,' and pointed across the road to Central Station. Memet insisted but the driver kept saying 'No, I can't take you.' Memet went across to the train station and joined the queue to buy a train ticket but he could not understand why the taxi driver refused to take him. Memet also had difficulties understanding the instructions given by the employee at the ticket office. The employee explained to Memet that he needed to go to platform 2, catch the train to Granville, change trains at Granville for Penrith and then get off at Mt Druitt station. Memet did not understand what the employee had said and therefore looked lost. An old man beside him took his arm and said 'Come with me, I am going to Granville.' They went through a tunnel and up the stairs to a platform. The man checked the board and told Memet the express train was coming. They got on the train and started talking with a lot of sign language. Memet understood that the old man was German and that he lived in Granville. The old man had convinced a few school boys in the same carriage to help Memet to catch the train to Penrith and get off at Mt Druitt. Memet was amazed and grateful that people were willing to help. He tried very hard to understand what they were talking about.

At Granville the old man said goodbye and the students guided Memet to the next platform and with them he caught the train to Penrith. It was just after 3.00 p.m. when Memet was told that the next station was Mt Druitt. He smiled and thanked the students. He stood at the platform and waved back to them until the train left the station. Memet noticed the taxi stop beside the road. He showed the address and the driver said 'Okay.' After a 15-minute drive through new streets and houses the taxi stopped in front of a house and said 'This is it.' Memet paid the taxi driver, approached the man standing at the gate and asked in Turkish, 'Is this where Sihem lives?' The man replied in Turkish, 'Yes, I am her uncle Yusuf. You must be Memet, we have been waiting for you. Please come in.' After a stressful day Memet took a big breath and relaxed. He was introduced to uncle Yusuf's wife and children. He was trying to understand while drinking his Turkish coffee why Sihem was still at work and not at home. Finally she arrived at 5.30 p.m. and apologised

for being late. Her brother and other close relatives also started arriving.

After dinner everyone wanted to know more about Memet and his plans. Sihem came from a respectable family and they would not let her go unless they were convinced that Memet was the right person. Sihem's two uncles suggested that they would support the young couple to have a good life if Memet moved to Sydney. They planned to find a job for Memet and help with the wedding expenses. Memet told them that despite their good intentions, their wishes would not be possible. Sihem was wondering, why not? She thought it would be nice to stay in Sydney close to her family. She turned to Memet and said 'My uncles are right. Why can't we settle in Sydney?' Memet was very angry and as he stood up he said 'Sihem, I did not come here to stay. I came to marry you and take you back to Melbourne with me. I have a job and it is my responsibility to support you. If you want to stay in Sydney, there is nothing else to say. I must leave know.' He was not kidding. He was very serious. Everyone was stunned and sat in silence. Sihem got up and said 'Please sit down. You are right. I will come to Melbourne with you.' She moved her chair and sat beside him. Then she turned to everyone in the room and said 'Thank you for your concerns but I must follow my husband-to-be. I am sure I will be happy.'

The next morning they travelled to the city to make an appointment with a marriage celebrant. Uncle Yusuf approached an official and asked if the young couple could be married within a few days. The official asked if Memet was going to fight in the Vietnam War. Uncle Yusuf replied 'No, but Memet came from Melbourne and he needs to return to work within a week.' The official, with a big smile on his face, said: 'Tell him to go back to his work and return in three weeks. Urgent marriage certificates can only be granted to soldiers going to Vietnam.' Memet and Sihem knew that there was nothing they could do but wait for three weeks. In the meantime, they shopped and bought the rings and held a small engagement party at uncle Yusuf's house with a group of close relatives. Memet cut his trip short and returned to Melbourne, knowing that he would be back in Sydney in three weeks.

Memet and Sihem were married in Sydney on Wednesday 14 July 1971. They celebrated this happy event with relatives at her uncle's house. They both believed there was no need for a big wedding as none of the parents of either were in Australia and a big wedding would only be a waste of money and energy. In their view they had each other and they didn't need a big wedding in order to prove their happiness. They spent the first few days of their marriage in Sydney before preparing to return to Melbourne.

It was raining and very cold when they arrived at Strathfield train station on 18 July 1971 at 5.30 a.m. for their departure to Melbourne. Sihem could not hide her tears. She hugged her uncle then her brother. The last call for boarding was announced. Memet thanked them both again and assisted his wife onto the train. Sihem looked back and waved until she could barely see the station. Her husband, still holding her hand, said: 'Don't worry. We will visit them whenever you want.' She looked at him and said 'I want you to know that I am crying but I am fine and very happy.'

The 13-hour train trip was very tiring and it was dark when they arrived at Spencer Street station in Melbourne. They collected the suitcases and waited outside for Memet's friend to pick them up. Unfortunately, they waited for half an hour in the freezing cold before realising that Memet's friend was not coming. They decided to catch a taxi to Memet's house in High Street, Prahran, when it became apparent that his friends had mistaken the arrival date.

The next day Memet took Sihem around to look for a rental property. She made a few phone calls and they inspected some houses. Finally they found a flat that was affordable and was available to move into on that day. It didn't take long to move their belongings into the one-bedroom flat. All they had was a double bed, two suitcases, boxes of kitchenware, bed linen, towels they had received as wedding presents and some books. They had no chairs or a table for a week, but that was not an issue. They were happy eating at a *sofra* (a meal laid out on a cloth on the floor) in front of a heater. They knew that by working together and hard, in a loving and respectful relationship, they could achieve anything they wanted and then buy whatever they needed.

And that is exactly what happened. As the years went by, they both completed short courses alongside their normal work and they were eventually able to attain better jobs and achieve most of their goals. They are proud parents of two sons, Özgür and Tolga, whom they brought up to be good citizens and active members of the

community with a deep knowledge of their Turkish culture.

After 38 years of living in Melbourne as proud citizens of Australia, Sihem and Memet, although they are of retirement age, continue to work and enjoy life as a happy couple. They still share a passion for community work, gardening, reading, traveling and good food. They believe that a long and healthy life is a result of keeping the mind and body active, being positive and enjoying life with whatever you have. Both are active members of the Australian Western Thrace Turkish Association and take on the most challenging responsibilities. Their aim is to ensure their Turkish culture is kept alive by passing it on to the coming generations and to make as many Australians aware of this beautiful and interesting culture.

Memet and Sihem share the view that their life in Australia has been much better than they could have ever expected. This is a country of many opportunities. People can reach their goals by taking these opportunities and using them in the right way with a lot of determination and hard work.

Sihem İmam-Hüseyin
September 2005

İNSAN DENİZİNE GİRDİM ŞÖYŞE BİR LÂM ELİF ÇEVİRDİM

Daha yatağımda fark ediyorum; günlük güneşlik güzel bir günün merhaba dediğini... Geride bırktığım memleketimin iklimi kıvamındaki özelliğinden ötürü 'Sılamdan gelen ziyaretçim' nitelemesini yapıyorum böylesi günler için... Hissettiriyor kendini; ayak seslerini duyuyorsunuz adeta... Soluyorsunuz onu... Seni tedirgin eden ufak tefek ağrı sızıların varsa bile dindiriyor; tatlı bir rehavetle kucaklayıp rahat bir uykuya sevkediyor seni... Melburn'a özgü iklimin genel karakteristiğini arzetmiyor; lütuf kabilinden bir şey bugünkü hava... Yakışır ama; Eylül ayı... Burada ilkbaharın adı.

Günlerden Cumartesi; hafta sonu tatili. İş günü olmadığına göre yatmaya devam edebilirim, ama gel gör ki, dışarda hayat onca letafetiyle yeniden başlamışken uyku tutmaz beni; çaresiz kalkıyorum. Horanta varsın uyusun. Sabahın erken saatlerinde arabamla şehrin caddelerine dalıp insan manzaralarını seyretmek mektuplarını dışından okumaya çalışarak gıyaben haldaş olmak hoş bir şey...

Melburn'un batı yakasından Viktorya markete doğru gidiyorum. Kuşluk vakti başlamakta... King Street üzerinden Yarra nehrini geçerken ta karşıki binanın alnındaki termometre 10 dereceyi gösteriyor. Bayağı ayaz. İlkbahar mevsimi resmen girdi ya; genellikle gençler ve de özenenler yazlıklarını giyinmişler bile. Önümde yeşil ışıkta yolu geçmekte olan yayalara bakıyorum. Bazıları besbelli ki üşüyorlar; ama olsun; cicilerinin hatırına katlanıyorlar soğuğa; mutlular. Eşler birbirlerine daha bir sokulmuş, el ele kol kola yürürken sevgi ateşini berkitip tinsel ve bedensel ısınışı mı amaçlarlar?...

Yanda soluna dönmekte olan bir arabaya pejmürde kıyafetiyle serseri görünümlü biri abandı; para
istiyor. Karşılık bulamadı anlaşılan, öfkeyle küfrediyor; tekmeliyor arabayı; sürücüye tükürüyor da aynı zamanda... İyi ki, penceresi kapalı; aldırmıyor adamcağız; sürüyor arabasını; usuletle sıyrılıp uzaklaşıyor; yapışkan vatandaşa zarar vermeden...

Viktorya marketin oraya geldim. Dışındaki araba parklarının geçeneğinde birileri çıkarsa bana da yer açılır diye bekliyorum. Markete şöyle bir uğramak isterim. İşte bir çift işini bitirmiş geliyor... Benim bulunduğum arada değilmiş arabaları ne yazık ki. O tarafa sürsem de fayda vermez; yakın olan biri yanaştı bile. Bir müddet daha bekler olmazsa giderim. Nasılsa sıcacık arabamdayım. Görüş açım epey geniş.

Bir çift belirdi köşeden; bebek arabalarıyla... Yanımdan geçeceğe benzerler. Evet öyle. Adam itekliyor arabayı. Mutlu, sevecen ve gülecen. Bakışları kadınına dönük; hep o konuşuyor. Anglosakson olmalı. Tipi öyle diyor. Yanındaki Asyalı kadının (ki, taş çatlasa 30 yaşını geçmez) kesin iki katı yaşında. Babasıdır diyemem, apaçık ırksal çehre farklılığı bir yana adamın ısrarla kondurduğu öpücükler eşeysellik arzediyor. Muhtemelen, adamcağız, yürümeyeceğinden emin olduğu yerli bir bayanla, postmodern izdivaçtan umudunu kesmişken, Avustralya'da kalabilme arzusuyla yanıp tutuşan, vefa ve sadakatte kusur

etmeyeceğini umduğu kanaatkâr bir öteki olana rastlayınca evlenmeye karar vermiştir. Böyleleri sıkça göze çarpıyour son zamanlarda.

Eski bir mesai arkadaşım Avustralyalı John (Con)u hatırladım. Dürüst, çalışkan, yumuşak huylu, (çok gerekliyse ki, galiba öyle) yakışıklı, altmışına merdiven dayamış bir adamcağızdı. Anlatıyordu. Akim kalmış üç evlilik geçmiş başından. İlk eşi mektup brakmış çekip giderken: "Özür dilerim John, ilk göz ağrımla anlaştım, seni unutmayacağım; hoşça kal!" İkincisi bizzat ikrar etmiş: "Üzgünüm; bir başkasını seviyorum, beni anlayacağını umarım, talihin açık olsun!" Üçüncü eşiyse birikmiş bir miktar parayla birkaç eşyayı da alarak sırra kadem basmış. Adamcağız böyle bir serencemden sonra haklı olarak evlilik defterini kapatmış. "John" dediydim; "Farkında olmadığın bir kusur mu sözkonusu acaba senden yana?" "Hayır!" diyordu adamcağız; "Öyle olsaydı bilirdik. Galiba eski çanlar bardak olmuş da bizim haberimiz yok. Atmosferin ısınmasından olacak katı bildiklerimiz buharlaşıyor besbelli; aile kurumu da payını alıyor bundan." Gerçekten de bugün incir çekirdeği doldurmaz nedenlerle evliliklerin son bulması, rutin olaylardan artık.

Nereden nereye dalıp gitmişken yanımda beliren bir görüntüyle silkindim. Bir derbeder... az gelir... berduş demek daha uygun. Yaşını kestirmek olası değil. Orta yaşın üstünde olmalı diyorum. Lime lime olmuş süfli kıyafeti, muşamba gibi... Oldum olası makas yüzü görmemiş saç sakal ha keza. Şâfii köpeği gibi titriyor. Elinde yarılanmış şarap şişesi... İyice yaklaşıyor. Camı açıyorum. Kirloş sakalının örttüğü yüzündeki gülümsemeyi ancak farkedebiliyorum. Eğilip para istiyor, miktarını da belirterek... "Bir dolar versene" diyor. Küllükte bulundurduğum madeni paraların arasından aldığım bir dolarlığı bırakıyorum avucuna. Daha kesin bir gülümsemeyle teşekkür edip elindeki şişeyi işaretle, "Sweet dream mate" (tatlı hayaller arkadaş) diyerek ayrılıyor. Bakıyorum ardından, karşıki parka doğru ilerliyor. Nasıl da kokmuş üstü başı; insanın burnu düşecek; tahammül edilir gibi değil. Viktorya marketin tezgâhları arasında, kimi çevre binaların kuytu köşelerinde geceleyen bir nevi peyke kuruları diyebileceğimiz gariplerden olsa gerek... Bu tarz yaşamayı isteyerek mi seçerler? Böyleleri için devlet enikonu barınaklar sunarmış; kurtulmak için istek duymazlar mı? Hayatlarını kaydıran bir fecaat sonucu mu yaşama küsmüşlerdir? Yoksa ölesiye sevip bağlandıkları bir sevgilinin kaybıyla, hayatı ciddiye almanın hiç de önemli olmadığına mı hükmetmişlerdir? İnsan ruhunun derinliklerinde henüz keşfedilmemiş bir etken mi söz konusudur? Nedir zamirlerindeki gerçek? Doğrusu bilmek isterdim. Buna da Rufailer mi karışır sanki?... Beni, kılık kıyafet köpeklere ziyafet haliyle böyle düşüncelere sevkeden bu berduş vatandaşım, şu anda tam da aradığını bulmuştu. Mevcut hali içinde onu tüm samimiyeti ve sıcaklığı ile kucaklayıp ısıtacak, adı güneş olan gerçek dostuna sığınmıştı. Karşıdaki parkın güneşli kenarındaki banka serdi postunu... Gecenin ayazıyla buymuş tenini güneşe teslim ederken diğer yandan tarkla barıştırmak istediği yağdalı saçına nafile söz geçirmeye çalışıyordu.

Ardımda bir araba daha gelip durdu. Anglosakson tipi arzeden iki delikanlı var içinde. Dikiz aynamdan görebiliyorum. Sağıma doğru ilerliyorlar, göz göze geliyoruz. Selam vermek şöyle dursun; nefretle bakıyorlar. Ben onları selamlıyorum gülümseyerek... Ama nafile... Sürücünün yanındaki, küfürle karşılık veriyor selâmıma; "Bloody wog!" diye çemkirerek... Bu söz, 'Ötekiler' için uydurulmuş bir hakaret sözcüğü... Ne demekse?! Bununla yetinmiyor; gösterme parmağıyle orta parmağını yukarı doğru savurarak yaptığı o menfur küfür işaretiyle de takviye ediyor; aklı sıra, hakaretini... Aslında daha ilk geldiğimiz günlerde tanışıp tanıksadık bu pespayeleri ve aşağılık davranışlarını... Bizden önceki göçmenler, çok daha fazlasına maruz kalıyorlarmış. Gittikçe azaldığı aşikâr. Buna, ülke genelinde yeni göçmenlerin artan nüfus ve nüfuzuyla kamuoyunda ağırlık kazanmış olması, ayrıca çokkültürlü politikaların uygulanıyor olması, sebep olarak gösterilebilir herhalde...

Hayal ediyorum: Arabadan insem... Yüz yüzden utanır, nasılsa deyip, tüm iyi niyet ve muhabbetimle yaklaşsam bu genç fanilere. Dostça uzatsam elimi. Yeterli de bir İngilizcem olsa tabii... Ve desem ki: "Selâm size delikanlılar! Arkadaş olmak istiyorum sizinle, var mısınız? Gelin tanışalım, sohbet edelim. Kendimizi, ülkemizi, dünyamızı, insanlığı konuşalım. İnsanlar olarak bizi ilgilendiren hatta ilgilendirmeyen konuları tartışalım. Hem nedir, anlayalım; benim farkında olamadığım o sizi çileden çıkaran eksikliğim?... Bir çok dillerde olduğu gibi benim dilimde de çokça var olan atasözlerinden biri der ki; 'Hayvanlar koklaşa koklaşa, insanlar konuşa konuşa anlaşırlar'." vb. daha nice lafın belini büksem; insafa gelirler mi acep? Dökerler mi eteklerindeki taşı?!

Bildiğimiz o sıcakkanlı insan tipi alınıp satılmaz mı sanki bu pazarda?...
"Bir önyargıyı ortadan kaldırmak, atomu parçalamaktan zordur." deyen Albert Einstein (Ayınstayn) boşuna söylememiş besbelli bu özdeyişini. Yirmibirinci asrın körpe dimağlarında bile kodlanmış olduğuna göre, önyargılar, geçmişten bugüne ihtimamla taşınıyor demek ki?!. Öyle ya, bataklık kurutulsa sivrisinek yaşar mı?!

Arkadan market yönünden gelen yine Anglosakson tipli bir bayanla kendisine benzeyen iki yetişkin kız, aramızdan ileriye doğru geçerken ırkçı gençlerin kem nazarlarından bir an kurtulmuş oldum. Akabinde hemen önümüzdeki, konum ve mesafe itibarıyla da kendilerine uygun olan bir park yerinin boşalmakta olduğunu farkeden kafadarlar, biraz da bana kaptırmamak için ivedilikle sürdüler arabalarını... Ama nafile... Zira önlerindeki üç insanın taammüden oluşturduğu canlı engeli aşmaları olası değildi. Bunlar mabut hanımefendi ile iki kızı idi ki, açılan yeri, otoparkın alt başında henüz beliren, işmar edip çağırdıkları, çoçukları da beraberinde, asyalı görünümünde bir bayanın sürdüğü arabaya daha münasip görmüşlerdi. Berikiler, karşılaştıkları bu beklenmedik şaşırtıyla (Sürpriz) homudana dursun onlar, gayet sakin yollarına devam ettiler.

Beni derinden etkileyen bu erdemli davranışın sahibinin asil yüzünü, bir kez daha görebilmeyi arzulamadım değil; ama dönüp bakmadılar bile...

Kafamda yer eden önceki çirkinliğin yerine, bu son güzelliği ikame ederek, sıcak yuvama koşuyorum.

Hasan Meyzinoğlu
Melburn, Eylül 1987

III. ULSLARARASI BATI TRAKYA TÜRKLERİ ARAŞTIRMALARI KONGRESİ SONUÇ BİLDİRGESİ

31 Ocak- 1 Şubat 2009 Münih /Almanya

Batı Trakya Türkleri Araştırma Merkezi (BATTAM) tarafından düzenlenen III. Uluslararası Batı Trakya Türkleri Araştırmaları Kongresi 31 Ocak–1 Şubat 2009 tarihlerinde Park Hotel'de gerçekleştirilmiştir. Kongre çerçevesinde bazı sanat-kültür-edebiyat etkinliklerin de düzenlenmiş; programa Türkiye, Yunanistan (Batı Trakya), Azerbaycan, Almanya, Hollanda, İsviçre, Irak, Bosna-Sancak, Kırım ve Çeçenistan'dan bilim adamları, temsilciler katılmışlardır. Batı Trakya diasporası ile Türk Dünyası'ndan çok sayıda kutlama mesajının alındığı kongrede şu kararlara varılmıştır.

1- Tamamen gönüllü çabalarla düzenlenen kongremiz de başarıyla gerçekleştirilmiştir.

2- Daha önce 2005 ve 2007 yıllarında düzenlenen ilk iki kongremiz sonucunda kamuoyuna, bilim dünyasına deklare edildiği üzere 3. kongremiz zamanında, yine uluslar arası ve bilimsel bir çerçevede gerçekleştirilmiştir.

3- Üçüncüsü de literatüre girmiştir. Bu kongremizde akademik seviyenin daha da artması ve Batı Trakya'dan katılımın devam etmesi sevindiricidir. Kongremizin diğer araştırma kongreleri gibi rutin olarak iki yılda bir yapılmaya devam etmesi bilim dünyası tarafından arzu edilmektedir. Dünyanın değişik ülkelerinden bilim adamları Batı Trakya Türkleri ile ilgili araştırmalarına devam edeceklerini, kongreye destek olacaklarını deklare etmişlerdir.

4- 2008 yılında internet üzerinden kongre duyurumuz üzerine 12 ülkeden Batı Trakya Türkleri ile ilgili 17 ayrı konuda bildiri önerileri düzenleme kuruluna yapılmıştır. Türkiye'nin seçkin üniversiteleri dışında KKTC, Azerbaycan, Almanya, Rusya ve Moldova'daki 24 üniversite ve araştırma merkezinden toplam 78 başvuru alınmış olup, bunların ancak 20 adedi kongrede değerlendirilebilmiştir. Kongremiz ile ilgili istatistikî bilgiler kamuoyuna sunulmuştur.

5- İlk iki kongre kitabının BATTAM tarafından yayınlanmış olması takdirle karşılanmış olup 3. kongrenin bildiri ve materyallerin de en kısa zamanda kitaplaştırılması, bilim dünyasının, Türk Dünyası'nın kamuoyunun dikkatine ve yararına sunulması arzu edilmektedir.

6- T.C. Münih Başkonsolosu Sayın Ali Rıfat Köksal Münih Konsolosu Sayın Taner Tavas, Gümülcine eski konsolosu ve Stuttgart Başkonsolosu Sayın Ümit Yardım, T.C. Turizm ve Kültür Bakanlığı Eğitim ve Araştırma Genel Müdürü Sayın Mahmut Evkuran ve Münih Başkonsolosluk Eğitim Ataşesi'nin kongremizi

onurlandırmaları, kongremizi büyük bir ilgi ve dikkatle izlemesi memnuniyetle karşılanmıştır.

7- Hollanda Batı Trakya Türkleri Derneği'nin Münih ve çevresindeki Türk sivil toplum kuruluşlarının kongremize katılım ve destekleri sevinçle karşılanmıştır. Almanya'daki Türk Basın Yayın kuruluşların kongremize gösterdiği ilgi yine kongremiz açısından olumlu bir göstergedir.

8- Normal şartlarda 2011 yılında gerçekleştirilmesi gereken IV. Uluslar arası Batı Trakya Türkleri Araştırmaları Kongresi için BATTAM Türkiye ve Türk Dünyası'ndan değişik üniversite, sivil toplum kuruluşlar ve araştırma merkezleri ile ortak hareket edecektir.

Kamuoyuna Saygıyla duyurulur.
Park Hotel /Münih ALMANYA 1 Şubat 2009
Düzenleme Kurulu Adına
Dr. Özkan HÜSEYİN BATTAM Başkanı
Feyyaz SAĞLAM KIBATEK Başkanı

Kapanış resmi, 2-02-2009

Avrupa Batı Trakya Türk Federasyonu 16. Dönem Yönetim Kurulu

25 Nisan 2009 tarihinde Avrupa Batı Trakya Türk Federasyonu (ABTTF) 16. Dönem Yönetim Kurulu, yaptığı ilk toplantısında görev dağılımını belirlemiştir. 16. Dönem Yönetim Kurulu Başkanı, altı dönemdir başkanlık görevini yürüten Halit Habipoğlu oldu. Onu ve yönetim kutulu üyelerini kutlar başarılarının devamını dileriz.

ABTTF'nin Uluslararası zeminde başarı ile yürüttüğü çalışmaları, http://www.abttf.org sitesinden izleyebilirsiniz.
Avustralya Batı Trakya Türkleri Derneği'nin yaptığı bazı etkinlikler de ABTTF web sitesinde yayınlanmaktadır.

Batı Trakya Türkleri New York Sokaklarında Yürüdü, 23 Mayıs 2009

28 yıl önce Ermeni Soykırımını protesto etmek amacıyla New York şehrinde başlatılan yürüyüş, zamanla "Türk Günü Yürüyüşü" olarak kutlanmaya başlandı.
23 Mayıs 2009 tarihinde gerçekleşen bu yılki Türk Yürüyüşü, dünyanın dört bir yanındaki Türk Boylarını ve Devletlerini tekrar bir araya getirdi. Amerika Batı Trakya Türkleri Derneği Başkanı Necati Aga duygularını şöyle belirtmiştir.
"Batı Trakya Türkleri Derneği olarak yer aldığımız yürüyüşte, diğer Türk dernekleriyle beraber olmak bizlere Türk olmanın büyüklüğünü ve gururunu yaşattı."

VEFAT eden toplum bireylerimizi Rahmetle anarız

Avustralya Batı Trakya Türk toplumu, Aralık 2008 – Mart 2009 tarihleri arasında dört değerli insanını daha kaybetmenin üzüntüsünü yaşadı.
Avustralya Batı Trakya Türkleri Derneği olarak üç merhumla bir merhumeye Allahtan rahmet, geride bıraktıkları ailelerine başsağlığı dileriz.

Sabri Latifoğlu 1936 yılında Batı Trakya'nın Hacımustafaköy'ünde doğdu. 11 Şubat 1971 tarihinde ailesiyle birlikte Avustralya'ya göçmen olarak geldi. 6 Aralık 2008 tarihinde kanser hastalığından hayatını kaybetti. Nur içinde yatsın...	**Salaettin Latifoğlu** 11 Şubat 1971 tarihinde anne ve babasıyla birlikte Avustralya'ya geldiğinde, 12–13 yaşlarında idi. Şubat 2009 tarihinde uzun bir süre savaştığı kanser hastalığına yenilerek genç yaşta hayatını kaybetti. (Rahmetli Sabri Latifoğlu'nun biricik oğluydu). Mekânı cennet olsun...	**Nahide Meyzinoğlu** 3 Aralık 1946 yılında Batı Trakya'nın Karagözlü küyünde doğdu. 12 Aralık 1970 tarihinde ailece göçmen olarak Avustralya'ya geldi. 5 Mart 2009 tarihinde kanser hastalığından hayatını kaybetti. Mekânı cennet olsun...	**Mustafa Şen** 1938 yılında Batı Trakya'nın Kozlukebir köyünde doğdu. 8 Haziran 1971 yılında ailesiyle birlikte Avustralya'ya göçmen olarak geldi. 28 Mart 2009 tarihinde kalp rahatsızlığından hayatını kaybetti. Nur içinde yatsın...

*Melia azaderach – **Tesbih ağacı** – Hint leylağı*
Batı Trakya Türk kadınlarının Avustralya'da yarattığı ilk yeni oya örneği tesbih ağacının çiçeğidir.

Avustralya'da **Lavanta biçme zamanı ...**
Ocak 2009
Lavender harvest time ...
are the hottest days in January at Lavendula Farm, Victoria.

Üyelerimizden Mustafa Çolak Chapel Street üzerinde derneğimizin (Western Thrace Turkish Community Centre) bulunduğu yönü gösteren sokak levhasının altında, 2009.

Chapel Street – High Street kavşağı,, Prahran, 2009.

High Street üzerindeki Victoria Park, Prahran, 2009.
İlk nesil Batı Trakya Türkleri bu küçük parkta toplanıp dernek kurmaktan bahsederlerdi.

Üstte: Chapel Street üzerinde yolcu taşıyan 78 numaralı tramway, 2009.

Sağda: Batı Trakya Türkleri'nin birçok etkinliklerinin yapıldığı yer – Prahran town hall, Chapel Street ve Greville Street köşesi, 2009.